

# BİR KAC TARIHI KONULAR

---

<"xml encoding="UTF-8?">

## HUDEYBİYE ANTLAŞMASI

-13- Fath/27

"(27) Ve andolsun ki, Allah, Peygamberi'ne gerçek bir rüya göstermiştir; Allah dilerse emin olarak ve başlarınızı tıraş ettirerek, saçlarınızı kestirip kısaltarak elbette sizi Mescid-i Haram'a sokacak; gerçekten de o, sizin bilmediğinizi bilmektedir, derken bundan başka da yakın bir fetih ve zafer verecektir."

1-Kureyş, Bedir Uhud ve Hendek'te, Hazret-i Muhammed (s.a.a)i ve İslam'ı yok etmek istiyordu. Ama İslam, düşmanları karşısında direnmeye devam etti. Düşmanın, aleyhine seferber olmasına rağmen gün be gün inandırıcı delilleriyle yayılmaya devam etti. İktisadi ambar dolar ve işkenceler, halkın imanını kuvvetlendiriyor ve gitgide müslümanların sayısı çoğalıyordu.

Bedir Savaşında, müslümanlar üç yüz kişiyle, savaştılar. Bir yıl sonraki Uhud Savaşına yedi yüz kişiyle katılmış ve Hendek savaşına ise üç bin kişilik bir orduyla hazırlanmışlardı. Halk grup grup İslam'a gelmekteydi. Çünkü hakikati beyan eden bir din idi. İslam hiç bir zaman silah zoruyla (kılıç zoruyla) yayılmadı, daha ziyade Onu silah zoruyla yok etmeğe çalışmışlardı.

2- Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Mekke'de, müslümanlarla Hac merasimi yaptıklarını gördüğü bir rüyanın etkisiyle, hac için Mekke'ye gitme kararı aldı.

Hac mevsimi olduğundan her yerden Mekke'ye doğru gidiyorlardı. Müslümanlardan Mekke'ye doğru yolculuğa hazırlandılar. Beyaz ihram elbiseleriyle ve göz alıcı bir kalabalıkla Medine'den ayrıldılar.

Yaklaşık bin dört yüz kişi idiler. Kureyş'e, savaşmaya gelmediklerini anlatabilmek için yanlarına silah almamışlardı. Belki, sadece Allah'ın evini ziyaret etmek ve Hac görevlerini yerine getirmek için gidiyorlardı. Müslümanlar yollarına devam ediyorlardı ki birisi Peygamber (s.a.a)in yanına gelerek;

Ey Allah'ın Peygamber (s.a.a)i, Kureyş sizin hareket ve yolculuğunuzdan haberdar olmuş, hepsi savaş elbisesi giyerek ve birbirleriyle anlaşarak sizi Mekke'ye sokmama kararı almışlar. Peygamber (s.a.a) savaş kastı olmadığından ve sadece ziyaret amacı ile geldiklerinden, Kureyş'in yolundan başka bir yeri seçti. Böylece Mekke'nin gözüktüğü Hudeybiye denen bir yere geldiler. Peygamber (s.a.a)in devesi orada dizlerini yere vurarak çöktü. Halk, "Peygamber (s.a.a)in devesi çöktü" dediler.

Peygamber (s.a.a); Mekke şehrini seviyordu ve orda savaş ve kan dökülmesini istemiyordu; çünkü orası (emin) emniyet şehri idi. Peygamber (s.a.a) ashabına dönerek; "Buraya ininiz" buyurdu. Bütün müslümanlar oraya indiler.

3- Kureyş tarafından biri gelerek, Peygamber (s.a.a)e oraya niçin geldiklerini sordu. Allah'ın Peygamber (s.a.a)i savaş için değil, Hac vazifelerini yerine getirmek ve Hacc geleneklerini icra etmek için geldiklerini buyurdu.

Adam Peygamber (s.a.a)in sözünü Kureyşliler'e iletince Kureyşliler; kalplerindeki kinleriyle; "Eğer savaşmak istemiyorlarsa biz zorla Mekke'ye girmelerine izin vermeyeceğiz" dediler. Kureyşin elçileri devamlı olarak Peygamber (s.a.a)in yanına gelerek, onun hedefini sorarlardı.

Peygamber (s.a.a) her defasında savaş için değil, sadece ziyaret için geldiklerini buyuruyordu. Ama buna rağmen Kureyş yine de inanmıyordu. Peygamber (s.a.a) yanındakilerden birini Kureyşliler'e göndermeyi uygun gördü.

Kureyş'in büyükleriyle akrabalığı olan birini, Mekke'ye gönderdi. Bu vesileyle Ebu Süfyana ve kabile büyüklerine, Peygamber (s.a.a)in savaş için değil; ziyaret için geldiği anlatılmış olsun.

4- Müslümanların Mekke'ye göndermiş oldukları elçinin geri dönmesi gecikince, müşriklerin onu öldürdüğü şayiası yayılmaya başladı. Peygamber (s.a.a) müslümanları bir ağacın altına toplayarak, onlardan son nefesine kadar ve firar etmemek şartıyla Kureyşliler'le savaşma ahdi aldı. Müslümanlar ise ihlaslı ve samimi bir kalple, kanlarının son damlasına kadar

direneceklerine dair Peygamber (s.a.a)le ölüm ahdi bağladılar.

Bu doğruluk antlaşması (biat'i) tarihte, "Biat-ı Rızvan" diye kaydedildi ve Allah (c.c) bu biat hakkında şöyle buyuruyor:

"Ve andolsun ki Allah, ağaç altında, sizinle biatleştikleri, zaman inananlardan razı olmuştur da onlara sükun ve huzur indirmiştir. Ve onlara fethi mükafat olarak da vermiştir."

Müslümanlar intikam almak için hareket etmeden önce Allah'ın bağışladığı zafer nişaneleri görülmeye başladı. Peygamber (s.a.a)in Mekke'ye gönderdiği elçi, Kureyşli biriyle beraber sağ, salim olarak geldi. Peygamber (s.a.a) bunu uzaktan görünce, Kureyş bizimle sulh yapmak istiyor ki onun için elçi göndermişler diye buyurdu.

Evet o adam "Süheyl b. Amr" idi. Kureyşliler tarafından antlaşma için gelmişlerdi. Peygamber (s.a.a) yanına yetiştiklerinde, anlaşmaya vardılar. Bu anlaşmaya göre; taraflar on sene bir birleriyle savaşmayacaklardı. Buna ilave olarak Peygamber (s.a.a) ve dostları bu yıl Medine'ye dönecek ve gelecek yıl üç gün Mekke'de kalacaklardı. Müslümanlardan çoğu bu antlaşmanın şartlarına sinirlenerek, peygamber (s.a.a)den bu şartların iptal edilmesini istediler.

Peygamber (s.a.a) e,

-Acaba sen Peygamber değil misin?

-Peygamber (s.a.a); "Peygamberim dedi"

-Acaba biz müslüman değil miyiz?

-Peygamber (s.a.a) "müslümansınız"

-Acaba Kureyşliler müşrik değil midir?

-Peygamber (s.a.a); "müşriktirler."

-Peki niye biz bu aşağılığı dinimizde kabul ediyoruz?

Allah'ın Peygamber (s.a.a)i şöyle buyurdu: Ben Allah'ın kulu ve elçisiyim. Onun emriyle hiçbir zaman muhalefet etmem ve O, beni hiçbir zaman yalnız bırakmaz. Bazı müslümanlar, o antlaşmanın hikmetini anlamadıklarından sinirliyorlar.

5- Peygamber (s.a.a); Ali Bin Ebu Talibi antlaşmanın metnini yazması için çağırdı. Ona şöyle buyurdu:

Kureyş'in elçisi Süheyl Biz böyle bir ismi tanımıyoruz. "Allah'ın adıyla" diye yazınız.

Peygamber (s.a.a) Ali'ye "Allah'ın adıyla" yaz" diye buyurdu.  
Sonra, bu antlaşma Allah'ın Resulü Muhammed (s.a.a) ile Kureyş'in elçisi Süheyl b. Amr  
arasında yapılmış diye yaz buyurdu.

Süheyl itiraz ederek: "Eğer biz seni Allah tarafından Peygamber olarak kabul etseydik hiç bir  
zaman seninle savaşmazdık" dedi. "Kendi ve babanızın adını yazınız."

Peygamber (s.a.a) Ali'ye şöyle buyurdu: "Bu antlaşma Abdullah oğlu Muhammed ile Süheyl b.  
Amr arasında yapılmıştır. Bunlar, halkın rahat etmesi için on sene birbirleriyle savaşmamakta  
anlaşmaya varmışlardır"

Müslümanlar üzgün oldukları halde, yine de anlaşma metni yazılmış oldu. Onlar Mekke'ye gitme  
fıkrinde idiler ama Peygamber bu yıl Medine'ye döneceğinde anlaşmaya varmıştı. Mekke'ye  
gelecek yıl geleceklerdi. Liderinden izinsiz Muhammed (s.a.a)e katılan Kureyşli geri  
gönderilecek, ama Peygamber'in takipçilerinden Kureyş'e katılanlar olursa geri  
döndürülmeyeceklerdir.

6- Bu antlaşma, Allah'ın Peygamber (s.a.a)i için bir başarı idi; ama müslümanların çoğu bunu  
derk edemiyorlardı. Çünkü bu antlaşma Peygamber (s.a.a)in ve müslümanların Mekke'ye kan  
dökülmeden girmesine sebep olacaktı. Başka bir yönden islam'ın, Arap yarımadasındaki  
gücünü gösteriyordu. Bu antlaşmadan sonra, Mekkeliler, akın akın Medine'ye gelerek İslama  
katılıyorlardı. Bir sene içerisinde müslümanların sayısı iyice artmıştı. Bu sefer Peygamber  
(s.a.a) on bin kişilik bir toplulukla Mekke yoluna koyuldu. Medine'ye döndüklerinde "Fath" suresi  
Peygamber (s.a.a) nazil olmuştu ve Peygamber (s.a.a), bu sureyi halka tilavet etmişlerdi  
(okumuşlardı) "Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.

"(1) Şüphe yok ki biz, sana apaçık bir fatih-(1) vermişizdir. (2) Allah, ümmetinin önce yapılan ve  
sana kalmış olan suçlarını sana bağışlasın ve sana, nimetini tamamlasın ve seni, doğru yola  
götürsün diye

(3) Ve sana üstün bir yardımla yardım etsin diye

(4) Şüphe yok ki seninle biatleşenler, ancak Allah'la biatleşmişlerdir, Allah'ın eli onların elinin  
üstündedir.

Peygamber (s.a.a) bu sureyi sonuna kadar müslümanlara okuyunca, kalpleri sakinleşti; çünkü  
Allah, Peygamber (s.a.a)ini onaylamış ve Mekke'nin fethini onlara haber vermiş idi.

7- Hudeybiye antlaşması Peygamber (s.a.a) mektebinin öğrencilerine, rahat bir şekilde dini

yaymaları ve bir çoklarını müslüman yapmaları için büyük bir fırsat olmuştu. İşte bunun eseriyle müşriklerin hünerli ve kuvvetli erlerinden "Halid b. Velid" İslam'ın güzel ve yüce ahlakının tesiri altında kalarak müslüman olmuş, ard arda müslüman olanlar çoğalmıştı. Sonuç olarak müşriklerin cephesi gitgide zayıflıyor ve müslümanların cephesi ise günden güne kuvvetlendiriyordu. SON

## HENDEK SAVAŞI

-12- (Ahzab/9-15)

"Ey İnananlar, anın size Allah'ın nimetini, hani askerler saldırmıştı üstünüze de onlar bir yel ve görmediğiniz askerler göndermiştik ve Allah, sizin yaptıklarınızı görür.

(10) Hani size hem üst tarafınızdan hücum etmişlerdi, hem alt tarafınızdaki yerlerden ve hani gözler yılmıştı ve korkudan yürekler ağızlara gelmişti ve Allah hakkında çeşitli zanlara kapılmıştınız.

(11) İşte orda, inananlar bir sınanmaya uğratılmıştı ve adam akıllı da sarsılmışlardı."

"(22) İnananlar, düşman bölüklerini gördüklerinde işte dediler, bu, bize Allah'ın ve Peygamberinin vaad ettiği şey ve doğru söylemiştir Allah (c.c) ve Peygamberi ve bu, onların ancak inançlarını ve teslim oluşlarını artırmıştır.

(23) İnananlardan öyle erler var ki Allah'a verdikleri sözde sadakat gösterirler; onlardan kimisi, adağını ödedi, kimisi de beklemede ve onlar, sözlerini özyetkinliğini hiç bir surette değiştirmediler.

(24) Çünkü Allah, doğruları, doğrulukları yüzünden mükafatlandırarak, münafıklaraysa dilerse azab edecek, dilerse tövbe nasip edecek, şüphe yok ki Allah, suçları örter, rahimdir.

(25) Ve Allah (c.c), kafirleri, hiddetleriyle, şiddetleriyle defetti, onlar hiç bir hayra nail olamadılar; ve Allah (c.c), savaş için yetti inananlara ve Allah (c.c), pek kuvvetlidir, üstündür."

1- Medine Yahudileri, Muhammed (s.a.a) ile birlik olmadıklarından, İslam'ın yayılıp Medinelilerin kuvvetlendiğini görünce, Peygamber (s.a.a)'in işini bitirmek ve rahata kavuşabilmek için komplo kurma fikrine düştüler. İslam'ın ve müslümanların en büyük düşmanı Kureyş'liler olduğundan,

Yahudilerin büyüklerinden bir grup Mekke'ye giderek, Müslümanlar aleyhine Kureyş'lilerle anlaşma imzalamak istediler.

Yahudiler, Kureyş'in büyükleri ve Ebu Süfyan'ın yanına giderek; "Biz sizinle, Muhammed (s.a.a)'i yok etmek için, birlik oluyoruz" dediler. Kureyş'in büyüklerinden biri, Yahudilerin, Muhammed (s.a.a)'in dini hakkındaki görüşlerini sorarak; Ey Yahudi topluluğu; "Sizler en iyi kitap olan Tevrat'ın sahibisiniz. Doğrudur biz ve Muhammed (s.a.a) sizinle, görüş ihtilafımız var ama, sizin görüşünüze göre acaba bizim dinimiz mi iyidir, yoksa Muhammed (s.a.a)'in dini mi?" dedi.

Yahudiler, Muhammed (s.a.a)'e, kin güttüklerinden ve kalplerinde O'na karşı nefret beslediklerinden: "Sizin dininiz Muhammed (s.a.a)'in dininden çok çok üstündür ve siz hakikata daha çok yakınsınız" diye cevapladılar. Evet hasetleri, onları, puta tapmayı Allah'a tapmaktan üstün görmeye itmiştir.

Allah (c.c) bunlar hakkında şöyle buyuruyor: Nisa/51-52  
"(51) Görmez misin, kendilerine kitaptan bir pay verilenler, puta, Şeytana inanırlar da kafirler için bunlar derler, inananlara nisbetle daha doğru yolda.

(52) Onlar, kişilerdir ki Allah (c.c) onlara lanet etmiştir ve Allah (c.c) kime lanet ettiyse ona gerçekten de hiç bir yardımcı bulunmaz."

Sonunda Kureyş'liler, Muhammed (s.a.a)'le savaşmak için Yahudilerle anlaştılar. Yahudiler bununla yetinmeyiz, İslam'a karşı olan, Onu ortadan kaldırmak isteyen başka kabilelerle de anlaşma yaptılar. Müslümanlar, Yahudilerin Kureyş'lilerle hazırlamış oldukları bu komploju haber aldıklarında, Ebu Süfyan komutasındaki müşrik ordusu Müslümanlar'la savaşa hazır durumdaydı.

Peygamber (s.a.a)'in emriyle, bu konuya bir çare bulunması için danışma kurulu oluşturuldu. Müslümanlar, el ele vererek, bu güçle savaşamazdılar; Ama Medine şehrini savunabilirlerdi. O zaman Araplar da tek tek savaşmak bir gelenektir. Bu yüzden Ebu Süfyan'ın ordusu karşısında direnmeyi daha uygun gördüler.

İran'dan, yeni bir din için Medine'ye gelen Selman-i Farisi, Peygamber (s.a.a)'le görüşünce Müslüman olmuştu, tecrübeli ordulardan ve devletinden edinmiş olduğu bilgilerle, şehrin muhasara edilmesi halinde şehrin etrafına derin ve geniş kuyuların (çukurların) kazılmasını

önerdi. Ve şöyle dedi: Ey Allah'ın Peygamber (s.a.a)'i, Bence müşriklerin şehre girememesi ve bizimle onlar arasında fasıla olması için, Medine'nin etrafına kuyular kazalım.

Peygamber (s.a.a), bu teklifi kabul ederek, bizzat kendileri, eline kazma alarak hendek kazmayı başlatmış oldu. Müslümanlar Medine etrafında derin hendekleri kazmaya başladılar. Ramazan ayı idi, halk yoruluyordu. Ama Peygamber (s.a.a) toprakları çekmekle meşgulken onları teşvik ediyor ve "İbn-i Revaha"nın söylemiş olduğu şiiri okuyordu.

Ey Allah'ım sen olmasaydın, biz hidayet olmazdık. Zekat vermez ve namaz kılmazdık. Bu gün imanın eseriyle esenlik ve huzur bize hakimdir. Düşman ve zorluklar karşısında direnmekteyiz. Müşrikler bizim aleyhimize komplo kurdular. Eğer fitne çıkarmak isterlerse biz önünü alacağız.

Müslümanlar ise bu şiire cevap olarak: Biz, Muhammed (s.a.a)'le ahd edenleriz ki, can bedenimizde oldukça cihad edenleriz.

Selman, hendek kazmakla meşgul iken zor bir taşla karşılaştı. Peygamber (s.a.a) Selmana yakın olduğundan, devamlı o taşla vurup durduğunu görünce, yanına giderek kazmayı kendisi aldı. Taşa güçlü bir darbe indirdi, taştan kıvılcımlar çıkıyordu, bir darbe daha indirdi. Bunu üçüncü kaz tekrarlayınca (Peygamber (s.a.a) yüksek bir sesle "Allah-u Ekber" dedi. yani Allah her şeyden, her kesten ve her güç ve kuvvetten üstün ve büyüktür.)

Selman; "Anam babam sana feda olsun ey Peygamber (s.a.a) taşla vurduğun zaman çıkan o ışıklar neydi diye sordu?"

Allah'ın Peygamber (s.a.a) i Acaba sen ışıkları gördün mü?

Selman: "Evet"

Peygamber (s.a.a): Birinci kıvılcım Allah'ın yemen kapılarını bana açacağına delildir. İkincisi, Şam ve batının bize açılacağına ve üçüncüsü ise doğu kapılarının yüzümüze açılacağına delildir.

Evet, Müslüman'lar o zor anda hendek kazmakla meşguldüler ve hendekten geçip düşmana doğru gidemiyorlardı. Peygamber (s.a.a) Allah'ın yardımından emin idi. Allah'ın kendisine mutlaka yardım edeceğine inanmaktaydı. Dini'nin nuru ve aydınlığı Yemen, Şam, İran doğu ve batıda yayılacaktı.

2- Ebu Süfyan, on bin kişilik bir orduyla, Peygamber (s.a.a) ise, üç bin kişilik bir kuvvetle savaşa

hazırlandılar. Aralarında kazdıkları hendek vardı. Beni Kureyze Yahudileri, Müslüman'ların korumasında, emniyetli bir şekilde yaşamaları için Muhammed (s.a.a) ile antlaşma yapmıştılar.

Ama Yahudilerin rehberi, Kureyş'lilerle, Müslümanların aleyhine savaş antlaşması yapmış idi. Bu yüzden kaleye giderek Kureyş'lilerin rehberine; çabuk ol kapıyı aç dedi. Beni Kureyze'nin rehberi, kendisini Muhammed (s.a.a)'le savaşa kışkırtacağını bildiğinden kapıyı açmak istemiyordu. Cevap olarak; "Ben Muhammed (s.a.a)'le anlaşma yapmışım, onu bozmak istemiyorum çünkü ondan, doğruluk barış hariç şey görmemişim" dedi.

Ötekisi: Çabuk ol kapıyı aç seninle konuşmak istiyorum.

Sonunda ısrar edince kapıyı açmak zorunda kaldılar. Yahudilerin rehberi, beni Kureyze'nin rehberine: Senin için onur, (yücelik) getirmişim-Karşı taraf: "o nasıl onurdur?"

-Yahudilerin rehberi "Muhammed (a.s) ve dostlarının işini bir gecede bitirebilmek için Kureyş ve bütün, Arap gruplarını getirdim ve benimle antlaşma imzaladılar."

Beni Kureyze'nin rehberi: "Beni bırak, ben bu işlerin adamı değilim. Aynı zamanda Muhammed (s.a.a)'den de doğruluk ve vefadarlıktan başka bir şey görmemişim". Sonunda razı oldu.

Muhammed (s.a.a)'le anlaşılanlarda düşman gruplarına dahil oldular. Bu haber Peygamber (s.a.a)'e, ulaştı, Medine Müslümanlarının büyüklerinden toplayarak, Beni Kureyze kabilesine gönderdi ve onlara: Bize ulaşan haberin doğru olup olmadığına bakınız buyurdu. Müslümanlar Yahudilerin yanına giderek, Peygamber (s.a.a)'e ulaşan haberden sordular.

Yahudiler alaya alarak, Peygamberde kimdir? Bizim Muhammed (s.a.a)'le hiç bir antlaşmamız yoktur. Müslümanlar bu cevaptan Yahudilerin de düşmanla birleşmiş olduğunu anladılar.

Peygamber (s.a.a)'in yanına dönerek, Yahudilerin hıyanet ettiklerini ve İslam düşmanlarına katıldıklarını haber verdiler. Kafirler hendekten geçmeğe çalıştılar ama Müslüman'ların atmış oldukları oklar onları yerlerine oturtuyordu. Müslüman'ların muhasara edilmesi yaklaşık bir ay sürdü. Ebu Süfyan, Muhammed (s.a.a)'in işini bir günde bitirip Mekke'ye geri döneceğini hayal ediyordu. Ama hendek onun arzusuna yetişmesine engeldi.

Sonunda cesaretiyle meşhur olan "Amr İbni Abdevvud", bu hünerli atlı, hendeğin dar bir yerinden geçerek Müslüman'ların karşısında "recez okumaya" övünmeğe başladı. Peygamber (s.a.a) üç defa Müslümanları bunun karşısına çıkmaya çağırdı. Ve her defasında "Ali b. Ebu Talib" bütün iman ve cesaretiyle ayağa kalktı.

H. Ali (a.s) yalın ayak, sağlam bir imanla savaş meydanına çıktı. Savaş, teke tek İslam ve Küfür kahramanı arasında, Amr b. Abdevvud ağır bir darbesiyle başlamış oldu. Ali (a.s)'nin kafası yarıldı ama sardıktan sonra, düşmanın ayaklarına indirdiği bir darbeye onu savaştan alıkoydu. Bu darbe o kadar imanlı ve muhlisane idi ki, Peygamber (s.a.a): "Ali'nin hendek günü vurmış olduğu bir darbe kıyamet gününe kadar ki ibadetlerden daha hayırlıdır." buyurmuşlardır.

Ali (a.s) Amr'ın başını bedeninden ayırmak istediğinde, Amr b. Abdevvud hazretin suratına tükürdü, Ali (a.s) hırsını i ine gömdü, vuracağı darbenin şahsi, hırsı ve buğzu yüzünden olmaması için Amr'ın göğsünden bir kaç dakikalığına kalktı. Meydanın etrafında azıcık dolaştıktan sonra halis bir niyetle Amr'ın başını bedeninden ayırdı. Müslümanlar, düşmanın muhasarası karşısında, soğuk, açlık ve bir çok diğer zorluklarla baş başaydılar.

Allah'ın Peygamberi (s.a.a) elini duaya kaldırarak; "Allah'ım! Ey gökten kitap gönderen Ey kullarının hesabına s ratlice yetişen. Bu düşmanları, yenilgiye uğrat. Allah'ım! onları yenilgiye uğrat ve onları tereddüde düşür."

Akşam vakti soğuk ve şiddetli rüzgar esmeye başladı. Müslümanlar çadırlarına gittiler. Ama şiddetli rüzgar Kureyş'in çadırlarını yerinden söktü ordularını birbirinden ayırdı.

Onlar gökyüzünün gazabından korunmak için sığınak bulmaya çalışıyorlardı. Ama hiç bir yerde sığınak bulamıyorlardı. Zorluk ve rahatsızlık onları iyice bunaltmıştı. Rüzgarın kesmesini ve bir an önce Mekke'ye dönmek istiyorlardı. Ama tabiat müslümanlarla anlaşmış idi. Sabahleyin rüzgar yavaşlayınca, Müslümanlar düşman karargahından sessizlik ve dağınıklıktan başka bir şey göremiyorlardı.

Peygamber (s.a.a); "Kim düşmandan haber getirebilir?" dedi. Zübeyr İbni Evam; ben dedi.

Zübeyr ihtiyatlı bir şekilde düşman kararg hına yöneldi yaklaştığında, dağınık eşya ve çadırlardan başka bir şey göremedi. Sevinçle müslümanların yanına dönerek; Onlar g  t ler, onlar kaçtılar diye bağırmaya başladı. Bu haber Müslümanlar arasında yayılınca hep beraber aşağıdaki şiiri okumaya başladılar.

"Bir ve tek olan Allah'ın başka ilahi yoktur.

Vedasine uyan Allah kuluna yardım etti. Askerlerine izzet bağışladı. Düşman grup ve partilerini yenilgiye uğrattı ve ondan sonra bir şey yoktur"

Peygamber (s.a.a) hamd ve şükür ederek; "Şimdi biz onlarla savaşıyoruz, onlar bizimle değil diye buyurdu. Biz onların tarafına koşuyoruz onlar bizim tarafımıza değil diye buyurdular.

Allah'ın Peygamber (s.a.a)'i evine döndü, diğer müslümanlar da evlerine döndüler. Peygamber (s.a.a) henüz silahını yere koymamıştı ki Cebrail gelerek: Acaba silahını yere koydun mu ey Peygamber dedi?  
Peygamber (s.a.a) "evet" diye buyurdu.

Cebrail; "Allah (c.c) emir veriyor ki, beni Kureyze tarafına gidiniz, ben onları tereddüde düşürdüm" dedi.

Medine Yahudileri, Muhammed (s.a.a) hıyanet ettiler. Onun aleyhine komplo kurdular Allah'ın lütfü olmasaydı ve düşmanın muhasarasını kırmasaydı İslam'ın işi bitebilirdi. Bundan dolayı Medine Yahudileriyle savaşılmalı ve bu cinayetskârları Müslüman'ların kenarından kovmalı ve onlara aman verilmemelidir. Allah'ın Peygamberi (s.a.a), Müslümanlar arasında şöyle bağırılması için emir verdi.

"Duyanlar ve emre itaat edenler ikindi namazını Beni Kureyze mahallesinde kılacaklar"

Müslümanlar silahlarıyla, toplandılar ve Beni Kureyze kalesine doğru hareket ettiler.

Müslüman'ları uzaktan gören Yahudiler titremeye başladılar herkes kendi kalesine girerek kapıları sıkı sıkıya kapattılar. Onların yeterli yiyecek ve suları yoktu onun için müslümanlar onları teslim olmaları için muhasaraya aldılar.

Peygamber (s.a.a) onlardan İslamı kabul etmelerini istedi ama onlar kabullenmediler. Onlardan, Peygamber (s.a.a) ile müzakere etmesi için vekil istediler. Vekilleri itiraf etti ki, onlar anlaşma tarafına komplo kurdular ve bunun cezası idamdır.

Peygamber (s.a.a) hıyanetçi Yahudilerin öldürülmeleri için emir verdi. Peygamber (s.a.a)'in bu hükmü gerçekleşti ve Medine şehri Müslümanların şehri oldu. İşte Allah (c.c) onları bu şehre varis etti. Allah (c.c) her şeye kadirdir ve güçlüdür. SON

HUNEYİN SAVAŞI

"(25) Andolsun ki Allah size bir çok yerlerde ve Huneyin gününde yardım etmişti hani o gün çokluğunuzla görüp sevinmiştiniz de bu çokluk, düşmanı def edememişti, hiçbir işinize yaramamıştı, yeryüzü o kadar genişten daralmıştı size, sonra da arka çevirip geri çekilmiştiniz.

(26) Sonra Allah,

Peygamberine ve inananlara manevi kuvvetini ihsan etmişti ve görmediğiniz orduları indirerek kafirleri azaplandırmıştı ve işte kafirlerin cezası da budur."

-1- İslam Mekke'de yayıldı ve Müslüman'lar kuvvetlendi, ama Mekke'nin güney bölgesinde kuvvetli bir kabile olan "Hevazen" kabilesi kendi dininde baki kalmıştı. Bunlar Müslümanlarla savaşma fikrine düştüler. "Hevazen ve Sakif" kabilelerinin reisleri bir araya gelerek bu konuda görüş alış verişinde bulundular.

Sonunda İslam'ın bütün Arap yarımadasına yayılmadan işini bitirebilmek için güçlü bir ordu hazırlama kararı aldılar. Havazen ve Sakif kabilelerinin birleşme haberi, Peygamber (s.a.a)'e ulaştı. Peygamber (s.a.a), bu olayı araştırması için birilerini görevlendirdi.

Çünkü hiç bir zaman savaşı başlatan taraf olmak istemiyordu, bu yüzden her zaman tecavüzü def etmek ve kendilerini savunmak için savaşmışlardır. Bedir Savaşında Kureyş idi ki Medine'ye kadar gelmiş Peygamber (s.a.a) ile savaşmak istemişti işte o anda Onlara müslümanları savunmak lazım idi. Yine Uhud Savaşında Kureyş Bedir yenilgisinin acısını çıkarmak için Müslümanlarla savaşmak istemişti.

Yine Hendek Savaşında Arap ve Yahudi birleşimi İslam'ı yok etmek istemişlerdi. Peygamber (s.a.a) İslam'ı savunmak için onlarla savaşmıştı ve hiçbir zaman savaşı başlatan taraf olmamıştı.

Huneyn Savaşında dahi, Peygamber (s.a.a)'in elçisi geri dönüp, Hevazen ve Sakif Kabileleri'nin savaşmak için hazır olduklarını bildirmesi üzerine, Peygamber (s.a.a), ani bir düşman hücumundan korunabilmek için ordusuna, hazır ol emri verdi. Allah'ın Peygamber (s.a.a)'i 10 bin kişilik bir orduyla şehirden ayrıldı. Ebu Süfyan 2 bin kişiyle bunlara katıldı. Mekke halkı, Peygamber'e (a.s) silah yardımında bulundu ve İslam ordusu o kadar büyük ve azametli idi ki, düşmanın kalbine korku düşürüyordu.

-2- Kabilelerden büyük gruplar halinde ki, onların içerisinde saad oğulları da vardı hevazan'da toplanmış idiler. Saad ailesi Peygamber (s.a.a)'in süt emme dönemini yanlarında geçirdiği

ailedir. Bu grupların rehberi cesur ve tecrübeli biri idi ama yaşlılık ve körlük nedeniyle sadece yol göstericiliğinden istifade ediliyordu ve kuvvetlerin komutanlığı 30 yaşlarında olan "Malik b. Avf" gibi tecrübesiz bir gencin üzerindeydi.

Malik, bütün askerlerine, mallarını, hanımlarını ve çocuklarını yanlarında getirmelerini emretti. Savaşçılar, hanımları, çocukları ve koyunlarıyla birlikte geldiklerinde Saad Oğullarının rehberi şaşırarak; Bu hayvanların sesleri ve çocukların ağlamalarında neyin nesidir dedi?

Şöyle dediler; Malik Bin Avf mallarını, hanımlarını ve çocuklarını da halkla beraber getirmiştir.

-Yaşlı ama adam : Malik nerededir?

Malik, yaşlının yanına geldiğinde

Yaşlı adam: Bu eşeklerin sesleri, çocukların ağlaması ve ineklerin sesleri de nedir dedi?

Malik; Ben askerlerin mallarını, çocuklarını ve kadınlarını dahi getirdim

Yaşlı adam; Niçin?

Malik: Her askerın arkasında ailesini ve malını karar vermek istiyorum ki onlar için savaşsın. Yaşlı ama adam o'nu yererek (aşağılayarak) ondan kadın ve malları uzaklaştırmasını istedi ve o'na: Eğer asker başarılı olarsa silahından başka hiçbir şey onun işine yaramaz ve eğer yenilir de firar ederse ailesi ve malları yok olur gider dedi

Malik cevabında: Allah'a andolsun ki sana uymayacağım sen yaşlı ve akılsızsın. Yaşlı adam Maliki bırakarak kendi ailesine geri döndü. Malik, Müslüman askerlerinin hücumu karşısında askerlerinin kaçmaması için, kadınları deveye bindirerek meydanın gerisinde ve ineklerle koyunlarından da saf oluşturdu.

-3- Müslüman orduları hareket etti Dar bir vadiden geçip geniş bir yere ulaşmak gerekiyordu ki arkada "Utaş" Dağları bulunmaktaydı. Orda Malik ve yanındakiler, Hevazen, Sakife kadınlar, develer, inekler ve koyunlar bulunmaktaydı. Bu vadi Huneyin vadisi idi. Karanlık ve dar bir yerdi sadece bazıları oradan geçebilirlerdi. Vadi'nin ilerisi yokuş aşağı idi.

Maliki'n askerlerinden bir kısmı taşların, kayaların ve dağların çukuruna gizlenmiş müslümanları beklemekteydiler. Habercilerden biri Peygamber (s.a.a)'e gelerek; Hevazen Kabilesi gençleri ve mallarıyla Huneyn'de toplanmışlardır dedi. Peygamber (s.a.a) gülerek ve emin bir şekilde;

"Bu yarın müslümanlar için ganimettir inşallah diye buyurdu." Allah'ın Peygamber (s.a.a)'i, bayrağı Ali (a.s)'a teslim ederek, müslümanlara hücum emri verdi. Sabah vaktinde ki henüz Huneyn Vadisinin karanlığı çekilmemişti. İslam ordusu Huneyn vadisine girdi. Taş arkalarında gizlenen düşman, yerlerinden çıkarak, müslümanları taşa tuttular ve ok atmaya başladılar ve sonunda kılıçlarıyla müslümanlara saldırdılar. Müslümanlar ise yenilerek gerilemeye başladılar.

Peygamber (s.a.a) müslümanların korkup kaçmasına üzölmüştü ve kendileri mukavemet etmeye başladılar. Ali (a.s), Peygamber'in amcası, Abbas, ve Ashab Peygamber (s.a.a)'e yardım ettiler. Peygamber (s.a.a) direnmekle yetinmeyip, kendisi yalnız başına düşmana hücum etti.

Abbas suretle ileri gelerek Peygamber (s.a.a)'in devesinin yularını tuttu ve yüksek sesle; Ey Ensar topluluğu, ey Peygamber (s.a.a)'e ev verip yardım edenler, Bu Muhacir topluluğu, ey Hudeybiye ağacı altında Peygamber (s.a.a)'e biat edenler Muhammed (s.a.a) yaşıyor o'na koşun. Müslümanlar kendi kaçışlarından utanarak her taraftan Lebbeyk, Lebbeyk emrindeyim diye bağırmağa başladılar. Halk, Peygamber (s.a.a)'in etrafında toplandı.

Peygamber (s.a.a) sağ tarafına bakarak, şöyle buyurdu: "Ey Ensar topluluğu" onlar hep beraber Lebbeyk Ya Resulullah, müjdeler olsun ki biz sizinleyiz. Sonra sol tarafına bakarak; "Ey Muhacir topluluğu", diye buyurdu onlarda; Lebbeyk Ya Resulullah müjdeler olsun ki biz sizinleyiz.

İşte o zaman müslümanlar ileri atılarak öyle savaştılar ki Havazen kabilesini Huneyn vadisinden çıkardılar ve geniş bir yerde savaş şiddetlendi. Atlılar Halid b. Velid İslam düşmanlarına saldırarak onları katletti ve Allah'ın Peygamber (s.a.a)'i Bunlar başarıya ulaşmazlar buyurdu.

Savaş şiddetlendi Ali (a.s) cesaretli bir şekilde düşmanı kılıçtan geçiriyor Halid b. Velid ölümün tadını onlara tattırıyor ve müslümanlar Allah yolunda onlarla savaşıyorlardı. Havazan'lılar, müslümanların karşısında direnebilmek için bütün güçlerini kullandılar ama müslümanların hücumu onları kaçmaya mecbur ediyordu.

Hevazen erkekleri kaçarak kadın çocuk ve mallarını müslümanlara ganimet bıraktılar. -4- 24 bin koyun, 825 kilo gümüş ve 6 bin esir müslümanların eline geçti. Kadınlar, develer ve koyunları savaşçıların arkasına, savaştan kaçmamaları için dizeni. Malik b. Avf kendisi savaş meydanından kaçtı ve görüşü kendisine fayda vermedi Taif'in sıkı kalesine girerek orda gizlendi.

Peygamber (s.a.a) Malik b. Avf ve yanındakilerin Taif kalesine girmiş ve bir senelik yiyeceklerini yanlarına almış olduklarını haber verdiler. Peygamber (s.a.a) kendi adamlarına, Taif'e gidip Melik'le savaşmaları emrini verdi. İslam ordusunu kolayca kuşattılar. Malik ve yanındakiler, Müslümanları oklamağa başladılar ve müslümanların büyük bir bölümünü oklarıyla vurdular.

Halid b. Velid ileri giderek; Acaba savaşmak isteyen var mıdır? Kaleden kimse dışarı çıkmadı yalnızca birisi; Bizden hiç kimse çıkmayarak ve biz burada kalacağız iki senelik de yiyeceğimiz var, eğer yiyeceğimiz bitinceye kadar burada beklerseniz o zaman hepimiz kılıçlarımızla birlikte çıkar ve son gurubumuzla ölüme doğru gideriz dedi.

Peygamber (s.a.a)'e bir tür yeni silahın yapıldığını ve onun Yemen'de görüldüğünü haber verdiler ki O'na "Mancınık" deniliyordu ve işi ağır taşları atmak ve kalpleri yıkmak idi. Peygamber (s.a.a) Selman-ı Farisi'yi Manceneğin yapılışını görünmesi için Yemen'e gönderdi.

Salman Yemen'e gitti ve öğrenimden sonra tekrar Taif'e döndü. Orda "Mancınık" yaptı ve müslümanlar onunla, kalenin duvarını yıkmak için taş atmaya başladılar. Ama bunun karşısında düşman ok atımına devam ediyor ve Müslümanlara zararlar veriyordu.

Müslüman'lardan bazıları kendilerini okun isabetinden koruyabilmeleri için arabadan istifade ediyorlar ve kalenin duvarına ulaşip onu yakmak istiyorlardı. Ama Sakif Ehli ateş almış demir parçalarını dökerek arabanın dışını (düzeyini) yakıyorlardı ve içindekileri ok yağmuruna tutuyorlardı. Böylelikle onlardan bazılarını öldürdüler. Kalenin kuşatması uzayınca Peygamber (s.a.a) muhasara hakkında Ashap'tan birinin görüşünü istedi.

Arz edildi ki: Ey Peygamber (s.a.a), Tilki yuvadadır eğer direnirsen onu yakalarsın ve eğer bırakırsan sana bir zarar vermez.

Peygamber (s.a.a) sadece düşmanlığın def olması için kıyam etmiş idi ve hedefi halkın öldürülmesi değildi. Diğer taraftan Hevazen Kabilesine galip gelmiş olduğundan, kalenin muhasarasından vaz geçilmesi emrini verdi. Müslümanlar döndüklerinde; Ey Peygamber (s.a.a) Sakif Kavmi aleyhine beddua et diyorlardı. Allah'ın Peygamber (s.a.a)i, halka beddua etmeyi sevmiyordu çünkü O, halkın hidayet ve saadeti için gönderilmişti onlar için dua etti. "İlahi Sakif Kavmini hidayet et ve onları müslüman kıl".

-5- Esir olan kadınlardan biri müslümanlara; Ben sizin rehberinizin kız kardeşiyim dedi.

Müslümanlar şaşırdılar çünkü Allah'ın Peygamber (s.a.a)'nın kız ve erkek kardeşi yoktu. Ama o kadın ısrarla and olsun Allah'a bensizin rehberinizin kız kardeşiyim diyordu. Müslümanlar onu Peygamber (s.a.a)'in yanına getirdiler kadın; Acaba beni tanıyor musun? Peygamber (s.a.a) kadına bakarak; sen kimsin?"

Kadın; Ben senin kız kardeşin, Ebi Zubeyr'im.

Evet o kadın Halime-i Sadiye'nin kızı yani Peygamber'in süt kardeşiydi. Peygamber (s.a.a) kalkarak kendi abasını yere açtı ve onu üzerine oturttu. Gözlerinden yaşlar akar bir halde süt annesi Halime ve kocası Harisi sordu, arz ettiler ki o ikisi öldü. Bu sırada Hevezen kabilesinin elçisi Peygamber (s.a.a) in huzuruna gelerek Hevezen'in İslam'la müşerref olmak istediğini bildirdi. Evet Allah (c.c) Peygamber (s.a.a)'nin duasını kabul etmiş ve Avazen Kabilesi İslam dinine girmişti.

-6- Kabile reislerinden 14 tanesi ve onlardan Peygamber (s.a.a)'in rızai amcası müslüman oldular ve Peygamber'in huzuruna gelerek; Esirler arasında süt hala, dayı, ve bacıların vardır. Senin büyüklüğün, o kadınların üzerindeki hakları hatırı için bizlerin bütün esirlerini bırakmanı gerektiriyor dediler.

Peygamber (s.a.a) Ben kendi ve Abdulmuttalib oğullarının hakkına düşeni bağışlıyorum ama Muhacir, Ensar ve diğer Müslüman'ların hakları kendilerine aittir. Ben öğle namazını kıldıktan sonra siz saftan ayağa kalkın ve isteğinizi halka bildirin bu sırada ben kendi ve Abdulmutallib oğullarının hakkını bağışlayacağım ve diğerlerinden de haklarını sizlere bağışlamalarını isteyeceğim.

Hevazen kabilesinin reisleri namazdan sonra denileni yaptılar. Müslümanlar Peygamber (s.a.a)'in izciliğini yaparak kendi haklarını bağışladılar ve bütün esirler bırakıldı. Peygamber (s.a.a) esirleri bırakmakla Onları cezbetti ve hepsi canı gönülden islam-ı kabul ettiler. Bu vesileyle Taif en son yardımcılarını da elden vermiş oluyordu.

Peygamber (s.a.a), Malik b. Avf'a (Nasr Kabilesinin zorlu adamı Huneyn Savaşını tutuşturan ve kolaya sığınan) eğer İslam-ı kabul ederse onu bağışlayacak ve 100 deve vereceğini bildirdi. Hevazen Kabilesinin reisi bunu Malike haber verdi ve Malik Taif'den Cerane'ye (ganimetlerin toplandığı yer) geldi ve İslam'la müşerref oldu. Peygamber (s.a.a) ona vermiş olduğu sözü yerine getirdi.

O'nu Nasr, Semala ve Seleme Kabilelerinin Müslümanlarına rehber olarak atadı. O zaman Peygamber ganimetleri müslümanlar arasında paylaştırdı ve kendine ait olan % 20 humusu, Kureyş'in yeni müslüman olanları arasında (kalplerini ısındırmak için) paylaştırdı. Müslümanlardan bazı gruplar Peygamber (s.a.a)'in büyük bağışına nail olmadıklarından dargındılar.

Peygamber (s.a.a) onlar; Neden Kureyş'e vermiş olduğum az bir mal yüzünden (ki İslam'da sabitleşmeleri için) üzgünsünüz. Acaba başkalarının deve ve koyunla evine dönmelerine sizin Allah'ın Peygamberiyle kalmanıza razı değil misiniz sonra müslümanlar dua etti.

Peygamber (s.a.a)'in kalbe oturan sözleri onlara o kadar eser etti ki hepsi ağlayarak; Ey Allah'ın Peygamberi (s.a.a) Kendi hakkımıza razıyız ve hiç üzüntümüzde yoktur. SON